

— Аз не искам да отивам накрай света, — пошегува се Орфей. — Аз искам да ида само до моя роден край...

На следния ден Орфей беше радостен и доволен, дори слезе до кея, седна на един камък и поплиска с ръка бистрата гъста вода. Мар веднага обади на Лира. И след час дъщерята на владетеля пристигна. Тя пак поднови молбата си да им поспири някоя вечер. Ще бъдат само млади хора, и сред тях той ще се ободри и ще разбере колко хубаво е да се живее тук. Орфей замълча наведен, но изведнъж отметна глава назад.

— Един роб може да работи, да слугува, — рече той, — но не искайте от един роб да ви свири...

— Защо да си роб? — учуди се наивно Лира. — Та ти си истински господар, ти можеш да владееш всичко, стига само да поискаш.

— Владетел, който не може да си направи сам една разходка в морето! — усмихна се язвително Орфей.

— Та ако е за разходка... за разходка... — заекна Лира, — ти можеш... само че... само че с нашите хора...

— Значи да пренесем затвора в някоя лодка, — допълни горчиво Орфей. — Заключение е сърцето ми за песни...

— Е, добре! — извика Лира и тупна с крак. — Разхождай се и сам колкото си искаш, но още утре ще дойдеш да ни свириш.

— Със свободата ще дойдат и песните, — рече Орфей като се мъчеше да прикрие бликналата радост.

Доволна и радостна, усмихната хитро, Лира бързаше да се похвали на своите приятелки и приятели, че най-сетне вироглавото и диво момче влиза